

Henrik Wigh-Poulsens prædiken 2. søndag i advent

Taler

Henrik Wigh-Poulsen
Biskop over Aarhus Stift

Dato

4. december 2022

Sted

Aarhus Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 21, vers 25-36

Nu har vi lige døbt Asta. Asta, som første gang så dagens lys for bare tre måneder siden. Asta som har gjort alting nyt for jer forældre. Asta, som er en verdensskabelse i det små, og som Gud nu kalder sin og har taget til sig for at give hende følgeskab ind i den endnu ubrugte fremtid, der er hendes. Så meget nyt. Asta. Et lille spinkelt, udfoldet liv på vej ud i det åbne land, en ventende verden.

Og så Jesu ord til os i dag om vores dybe angst for altings ophør, ende og afslutning. Sikke en kontrast til hende der ligger der med sine smil, sine fægtende arme og al sin spæde begyndelse. Den gamle verdens undergang og et lille nyt menneske, der lige er trådt ind i den. Det er svært at rumme. Det er umuligt at rumme, hvis det ikke var fordi, at der her, i det her rum, og over den her døbefont, og i den her gudstjeneste sættes så vide horisonter, at vores dybt menneskelige rædsel for undergang aldrig får det sidste ord. Det gør begyndelsen derimod, Guds begyndelse, den begyndelse som Asta netop har fået del i.

Når I står der med Asta i jeres arme, når vi får et nyt menneske i vores midte og ser vores børn, børnebørn, oldebørn vokse op og kaste sig ud i tilværelsen, så tror jeg, at vi alle umiddelbart erfarer en tro på fremtiden, et næsten instinktivt håb på at de skal ud og tage del i verden, der venter. Og dét håb, den tro på fremtiden, har vi med budskabet om ham, der er kommet til vores jord, al mulig god grund til at klynge os til. Og selvom han i dag fortæller om menneskers skræk og rædsel og om hvordan himlens kræfter skal rystes, så er han jo netop også kommet, og kommer, til os og vores liv med sin og vores fars liv, lys og skaberkraft for at gøre alting nyt. Han drager ind ad vores døre og porte og

skænker os begyndelser her midt i alle vores livs mange og uafvendelige afslutninger.

Og hold nu fast på det! For hold fast, hvor afslutningen og frygten for det, der skal komme, ellers får lov til at sætte dagsordenen og stjæle overskrifterne i de her mørke dage. I kan helt af jer selv opliste, alt det, der lige nu, rundt omkring os, får de mørke tanker til at yngle. Der er så rigeligt med tegn i sol og måne. Brændingen bruser. Nok at være angst for og rådvild over. Krigen, klimaet, en evindelig knagen i de globale fuger. Men vi er selvfølgelig ikke de første, der har haft overordentlig gode grunde til et bekymre os for, hvad det er for en verden vi overlader til Asta og alle de andre, der følger efter os. Den har altid siddet i os, den bekymring. Selvfølgelig har den det. Og af gode grunde!

Ude på Moesgaard. Museum viser de lige nu udstillingen, ”Ud af kaos”. Den handler om Romerrigets fald. Det vil sige hele den dengang civiliserede verdens sammenbrud og undergang, om krigen, ødelæggelserne og fornemmelsen af undergang, der i tiden efter, lagde sig som et mørke over Europa. Men en af udstillingens pointer er også, at vi nu, så mange århundreder efter, kan se, at dét man dengang i dén grad erfarede som altings ophør med tiden blev til masser af nye begyndelser. Begyndelser, som vores nuværende verdensorden hviler på.

Så set i historiens lange lys er vi jo hidtil kommet videre. På den måde er der altid grund til et håb, selv midt i historiens mørkeste timer. Men det er et håb på distancen. Et håb og en trøst på sigt, der ligesom rækker hen over hovederne på de mange, mange, der dengang, mens det stod på og verden faktisk brød sammen, frygtede, led, døde og blev opslugt af vældige destruktive kræfter. Historiens håb og trøst er på den måde et håb og en trøst der først når os og opbygger os, når vi så mange hundrede år senere går rundt derude på Moesgaard i udstillingens halvmørke, fra montre til montre og bliver klogere på vores fælles fortid.

Men når vi i dag hører Jesus sige, at vi, når verden omkring os rumler ildevarslende, skal rette os op og løfte vores hoved, fordi vores forløsning nærmer sig, så er det ikke historiens distancerede trøst, hvor han forsikrer os om, at det nok skal blive godt igen, når han engang, engang i en fremtid - vi ved ikke hvornår - kommer på himlens skyer med magt og herlighed. Jesu trøst handler ikke kun om hans komme i en fjern fremtid, hvor alt skal blive godt. Nej, han ser på os, og han taler til os her og nu og hvor vi er med al vores frygt og

bekymring for det, der sker omkring os og fortæller os, at alt dette til trods, alt dette skræmmende i tiden til trods, al vores undergangs frygt til trods, så er han kommet til os og er hos os og med os med sit rige, med den fred, det håb, den tilgivelse vi nogle gange kan have så forbandet svært at få øje på.

Så pas på billedet, som dagens tekst nogle gange fremkalder på vores indre storskærm. Billedet af det store sammenbrud engang, af rædselsslagne og flygtende menneskemasser, brand, skrig og kaos og, oven over alt dette, den dømmende Kristus, der kommer, ligesom på ophøjet afstand af det hele. Hele det sceneri vi kender så alt for godt fra gamle kalkmalerier og betændte religiøse fantasier, som en forestilling om, hvad der skal ske engang. Brug hellere billedet, Jesus selv bruger af sommer og grønt blomstrende træer og hør hans ord som et løfte om, at han er hos os med sin begyndelse, at han er til stede i alle vores livs mange og uafvendelige afslutninger. Han er der med sin fred og sit håb, sin tilgivelse som en evig tilskyndelse til at være der for vores næste i den verden, som han har givet os at leve i og værne om.

Men, jo, Himmel og jord og alt omkring os, alt hvad vi elsker, kender og klynger os til, det **skal** forgå. Selvfølgelig skal det det. Det er historiens barske lære som museets montere med lemlæstede kranier, brudte våben, massegrave og illuminerede oversigtskort over folkevandringer og civilisationssammenbrud gør så anskuelig for os. Og vi ved da udmærket fra vores eget liv, hvor afskeden og tanken om den, ellers kan være bitter, smertefuld, uudholdelig, at der også er ting vi gerne vil sige farvel til, ting der gerne må forgå. Ikke mindst når det gælder vores evindelige selvoptagethed, vores forsøg på at indrette verden efter vores egne småtskårne forestillinger, vores blindhed overfor alt det vi har fået og får. Vi ved også godt, at der, når alt kommer til alt, at en evig stilstand ikke er livet værd, og at døden i sidste ende kan være nådig, og at gammelt skal forgå for at nyt kan komme til.

Men som Jesu siger til os i dagens tekst: mine ord skal ikke forgå, og med dem heller hvad de fortæller os og trøster os med: at bag al den her undergang, der nogle gange omgiver os som til alle sider, der bliver han hos os med sit blomstrende rige og med alle sine begyndelser. Så bed og våg, siger han. Vær til stede, kæmp, og hold dit håb i live, mobiliser det, før det i marken, når afslutningerne og frygten for hvad der skal og kan ske, falder over dig, knuger dig og formørker din dag. Fortvivl ikke. Bed og våg og kæmp den gode kamp for vores børn, for vores fremtid, for vores klode og klima, for et liv uden vold, død

og fortrød.

Derfor er det ordene, der blev talt til Asta og os alle sammen ved døbefonten i dag, vi også skal tage med os: Og se jeg er med jer ALLE dage indtil verdens ende. Han er hos os og med os, han kommer til os. Og engang - ingen ved hvornår og hvordan - når det store mørke tager over, så vil han være hos os med sit lys og sin glæde.

Lov og tak og evig ære

være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-wigh-poulsens-praediken-2-soendag-i-advent>